

I

Niemand op de open plek hoort de bijters aankomen door de hoge bomen.

De rinkelende metaalgeluiden van tentharingen die de koude, weerbarstige klei van Georgia worden ingedreven, overstemmen de voetstappen in de verte. De indringers bevinden zich nog een kleine vijfhonderd meter verderop in het schemerduister van de aangrenzende dennenbomen. Niemand hoort takjes breken in de noordenwind, of het veelzeggende, schraperige gekreun als van waanzinnigen, zo zwak nog vanachter de boomtoppen. Niemand pikt de geursporen op van rottend vlees en van in ontlasting gemarineerde zwarte schimmel. De scherpe geur van herfstvuren en rottend fruit die het middagbriesje meevoert, maskeert de lucht van de lopende doden.

Eigenlijk is geen enkele inwoner van het kamp in wording zich een tijdlang ook maar van enig direct gevaar bewust. De meeste overlevenden zijn druk bezig met het opzetten van steunpalen, die tot hun huidige vorm gehakt werden uit zaken zoals bielzen en telefoonpalen, en met roestige wapeningsstaven versterkt zijn.

'Hopeloos... moet je me nu toch zien,' zegt de tengere jonge vrouw met de paardenstaart met een geïrriteerde kreun. Ze zit ongemakkelijk op haar hurken naast een vierkant stuk met verf bespat tentdoek, dat opgevouwen op de grond in de noordwestelijke hoek van het stuk land ligt. Ze huivert in haar dikke sweatshirt van Georgia Tech, met haar antieke juwelen en gescheurde spijkerbroek. Ze heeft een bos op haar wangen en heeft sproeten, en lang donkerbruin haar, dat in met tere veertjes omwonden vlechten omlaag valt. Lilly Caul is één grote verzameling nerveuze tics: van het constant achter haar

oren trekken van verdwaalde plukken haar tot het dwangmatige geknaag op haar vingernagels. Ze houdt de hamer nog steviger vast met haar kleine hand en ramt er herhaaldelijk mee tegen een metalen haring, maar de hamer glijdt weg over de kop alsof het ding is ingevet.

‘Het geeft niet, Lilly, rustig maar,’ zegt de grote man die achter haar staat toe te kijken.

‘Een peuter zou dit nog kunnen.’

‘Hou op jezelf er zo van langs te geven.’

‘Ik wil mezelf er helemaal niet van langs geven.’ Ze deelt nog een paar klappen uit, nu met twee handen om de hamer. Er komt geen enkele beweging in de haring. ‘Maar die stomme haring wel.’

‘Je houdt de hamer te hoog vast.’

‘Wat doe ik?’

‘Zet je hand meer naar het uiteinde van de steel, laat het gereedschap het werk doen.’

Meer klappen.

De haring ketst af op harde grond, vliegt door de lucht en landt drie meter verderop.

‘Verdomme! Verdómmme!’ Lilly slaat met de hamer tegen de grond, kijkt omlaag en blaast haar adem hard uit.

‘Je doet het prima, meisje, ik zal het je laten zien.’

De grote man komt naast haar staan, gaat op zijn hurken zitten en wil de hamer rustig van haar overnemen. Lilly deinst terug en weigert het stuk gereedschap aan hem te geven. ‘Geef me nog even, oké? Dit gaat me lukken, echt,’ houdt ze vol, en haar smalle schouders verstrakken onder haar sweatshirt.

Ze pakt een andere haring en begint opnieuw door voorzichtig op de metalen kop te tikken. De grond biedt weerstand en is zo hard als cement. Het is tot nu toe een koude oktober geweest, en het braakliggende land ten zuiden van Atlanta is hard geworden. Niet dat dat een slechte zaak is. De harde klei is ook poreus en droog, voorlopig

althans, en vandaar dat ze ook hadden besloten hier hun kamp op te zetten. De winter komt eraan, en dit troepje is al een week bezig zich hier te hergroeperen, hun plek te vinden, weer op te laden en opnieuw na te denken over hun toekomst, als ze al een toekomst hebben.

‘Je laat de kop van de hamer er gewoon min of meer op vallen,’ vertelt de stevig gebouwde Afro-Amerikaanse man naast haar, waarbij hij met zijn enorme arm zwaait. Zijn reusachtige handen zijn zo groot dat ze haar hele hoofd lijken te kunnen omvatten. ‘Maak gebruik van de zwaartekracht en het gewicht van de hamer.’

Het kost Lilly heel veel moeite om niet naar de op en neer pompende arm van de man te staren. Zelfs gehurkt en in zijn mouwloze spijkeroverhemd en sjofele bodywarmer, is Josh Lee Hamilton een imposante verschijning. Hij heeft de bouw van een stopper uit een professioneel footballteam, met monolithische schouders, dijen zo groot als boomstammen en een brede nek, maar weet zich desondanks beheerst te bewegen. Zijn trieste ogen, lange wimpers, en een eerbiedige gezichtsuitdrukking die een constante frons op de voorkant van zijn kalende knikker veroorzaakt, maken een onverwacht tedere indruk. ‘Niets aan... zie je?’ Hij laat het haar nog een keer zien, en zijn getatoeëerde biceps, zo groot als een varkensbuikje, verspringt wanneer hij met zijn imaginaire hamer zwaait. ‘Zie je wel?’

Lilly wendt discreet haar blik af van de opbollende arm van Josh. Telkens wanneer haar oog op zijn spieren, zijn taps toelopende rug en zijn brede schouders valt, voelt ze een lichte, schuldige huivering. Ondanks de tijd die ze samen hebben doorgebracht in deze hel op aarde, die sommige inwoners van Georgia ‘de Verwording’ noemen, heeft Lilly angstvallig vermeden de grenzen van het intieme te overschrijden met Josh. Het lijkt haar het beste om het platonisch te houden, broer en zus, beste maatjes, verder niets. Het beste om het puur zakelijk te houden... zeker te midden van deze plaag.

Maar dat heeft Lilly er niet van weerhouden om verlegen scheef

te glimlachen naar de grote man, wanneer hij haar 'vriendin van me' of 'meisje' noemt... of om te zorgen dat hij een korte blik kan werpen op het Chinese karakter dat boven Lilly's krent getatoeëerd is, wanneer ze 's avonds in haar slaapzak gaat liggen. Is ze hem aan het verleiden? Manipuleert ze hem om zich van zijn bescherming te verzekeren? De retorische vragen blijven onbeantwoord.

Het continu smeulende vuur van de angst in Lilly's binnenste heeft alle ethische kwesties en nuances van sociaal gedrag weggebrand. Eigenlijk heeft angst haar met tussenpozen het grootste gedeelte van haar leven in zijn greep gehad. Ze kreeg een maagbloeding toen ze op de middelbare school zat en moest angstonderdrukkende medicijnen slikken tijdens haar afgebroken studie aan Georgia Tech. Maar nu is de angst een constante aanwezigheid in haar hart. De angst vergiftigt haar slaap, vertroebelt haar gedachten en drukt op haar hart. De angst drijft haar tot dingen.

Ze pakt de hamer nu zo stevig vast dat de aderen in haar pols trillen.

'Het is toch verdomme geen hogere wiskunde!' schreeuwt ze uit, en ze krijgt de hamer eindelijk onder controle en ramt op basis van pure woede een haring in de grond. Ze pakt nog een haring. Ze gaat naar de andere hoek van het tentzeil en krijgt dan door pure wilskracht de metalen staak dwars door de stof en in de grond. Ze ramt er als een bezetene wild op los en slaat net zo vaak mis als dat ze doel treft. Op haar nek en haar voorhoofd breekt zweet uit. Ze blijft maar slaan. Ze gaat er een moment compleet in op.

Uiteindelijk houdt ze uitgeput op. Ze hijgt zwaar en is glibberig van het zweet.

'Oké... zo kun je het ook doen,' zegt Josh zacht. Hij komt over-eind en kijkt met een spottende uitdrukking op zijn scherpe, bruine gezicht naar het vijftal haringen waarmee het tentzeil aan de grond vastzit. Lilly zegt niets.

De zombies, die onopgemerkt door de bomen in het noorden naderen, zijn nu minder dan vijf minuten van hen verwijderd.

Niemand van Lilly Cauls medeoverlevenden, inmiddels bijna zo'n honderd man, die zich met tegenzin bij elkaar aangesloten hadden om te proberen hier een los-vaste gemeenschap op te bouwen, beseft dat er één fataal nadeel kleeft aan dit braakliggend stuk boerenland waarop ze hun geïmproviseerde tenten hebben opgezet.

Op het eerste gezicht lijkt het stuk grond ideaal. Het is gelegen in een groen gebied tachtig kilometer ten zuiden van de stad, een regio die normaal gesproken jaarlijks miljoenen ladingen perziken, peren en appels produceert. De open plek ligt in een natuurlijk bassin van verdorde bloedgierst en dicht opeengepakte aarde. Het stuk land dat is verlaten door de vroegere eigenaren, die waarschijnlijk ook de aangrenzende boomgaarden in hun bezit hadden, is zo groot als een voetbalveld. Langs het terrein lopen grindwegen. Langs deze kronkelige wegen staan dichte muren van uit hun krachten gegroeide witte dennenbomen en wintereiken, die oprijzen tot in de heuvels.

Aan het noordeinde van het weiland staat het verschroeide, gedecimeerde overblijfsel van een groot landhuis. De zwartgeblakerde dakkapellen tekenen zich als versteende skeletten af tegen de lucht, en de ramen zijn eruit geblazen door een recente maalstroom. De afgelopen paar maanden hebben branden grote delen van de buitenwijken en boerderijen ten zuiden van Atlanta verwoest.

In augustus, toen de mensen voor het eerst met rondlopende lijken te maken kregen, heeft de paniek die overal in het Zuiden ontstond de infrastructuur van de noodhulpdiensten totaal verwoest. De ziekenhuizen raakten overvol en gingen vervolgens dicht, het licht ging uit in de brandweerkazernes en Interstate 85 raakte verstopt met autowrakken. Mensen probeerden niet langer op hun radio

op batterijen naar radiostations te zoeken, maar begonnen op zoek te gaan naar spullen om zich mee te bevoorraden en naar plekken waar ze konden plunderen. Men begon allianties aan te gaan en ging op zoek naar gebieden waar ze zich konden schuilhouden.

De mensen die zich hier op dit verlaten stuk land hebben verzameld, hebben elkaar gevonden op de stoffige weggetjes die zich door de lappendeken van tabaksboerderijen en verlaten winkelpromenades van Pike, Lamar en Meriwether slingeren. Hun konvooi van sputterende, de geest gevende voertuigen, dat uit mensen van alle leeftijden bestond, onder wie ook een tiental gezinnen met kleine kinderen, groeide... totdat het een absolute noodzaak werd om een schuilplaats te vinden, een plek om op adem te komen.

Nu hebben ze zich verspreid over dit leegstaande perceel van achtduizend vierkante meter, als een soort terugkeer naar een Hooverville uit de depressiejaren. Sommigen van hen wonen in hun auto's, anderen hakken holen uit in het zachtere gras, en enkelen zijn al veilig weggekropen in kleine tenten langs de buitenrand. Ze hebben heel weinig vuurwapens en heel weinig munitie. Tuingereedschap, sportartikelen, keukengerei: alle aantrekkelijke zaken van een beschaafd leven dienen nu als wapen. Tientallen van deze overlevenden zijn nog steeds bezig haringen in de koude, oneffen grond te slaan. Ze werken ijverig door, in een race tegen een onuitgesproken, onzichtbare klok, en doen er alles aan om hun provisorische toevluchtsoorden op te zetten. Geen van hen is zich bewust van het gevaar dat door de dennenbomen in het noorden nadert.

Een van de kolonisten, een slungelige man van ergens midden in de dertig met een John Deere-petje op en een leren jack aan, staat onder de rand van een gigantisch stuk tentdoek in het midden van het weiland, zijn scherpe trekken verborgen in de schaduw van het reusachtige tentzeil. Hij geeft aanwijzingen aan een groepje knorrigetieners, dat onder het doek bij elkaar staat. 'Kom op, dames, zet jullie

schouders eronder!' blaft hij brullend boven het lawaai van kletterend metaal uit dat in de koude lucht hangt.

De tieners worstelen met een reusachtige houten balk, die dienstdoet als de centrale mast van wat in wezen een grote circustent is. Ze hadden de tent gevonden langs Interstate 85, in een greppel naast een omgekieperde truck met oplegger. Op de romp van het voertuig stond een flets geworden insigne van een gigantische clown, waarvan de verf afbladderde. Het vlekkerige, gescheurde circustentdoek heeft een omtrek van meer dan honderd meter en stinkt naar schimmel en dierlijke mest. Het leek de man met het John Deere-petje op een perfecte overkapping voor een gemeenschappelijke ruimte, een plek om voorraden op te slaan, een plek om de orde te handhaven, een plaats om iets van beschaving in stand te houden.

'Gozer... dat ding gaat het gewicht nooit houden,' klaagt een van de tieners, een hangjongere met een legerjas aan, die Scott Moon heet. Zijn lange blonde haar hangt voor zijn gezicht en zijn gehijg is zichtbaar, terwijl hij samen met de andere getatoeëerde, gepiercete goth-tieners van zijn middelbare school verder worstelt.

'Hou toch eens op met zeiken en zeuren... hij houdt het wel,' broemt de man met de pet terug. Chad Bingham heet hij. Hij is een van de huisvaders van de nederzetting en vader van vier meiden: eentje van zeven, een negen jaar oude tweeling en een tiener. Chad is ongelukkig getrouwd met een muizig grietje uit Valdosta en vindt zichzelf een strikte, strenge vader, net zoals zijn eigen pa. Maar zijn pappie had alleen jongens en had dus nooit hoeven optreden tegen de flauwekul waaraan vrouwen zich schuldig maken. Trouwens, Chads pa had ook nooit hoeven optreden tegen rottende puszakken van dood vlees die het op de levenden hadden voorzien. En daarom neemt Chad Bingham nu de leiding en neemt hij de rol van alfamanetje op zich... want, zoals zijn vader altijd zei: 'Iemand moet het doen.' Hij kijkt de tieners dreigend aan. 'Hou hem recht!'

'Hoger gaat niet lukken,' kreunt een van de goths met op elkaar geklemd kaken.

'Je bent zelf high,' schimpt Scott Moon, en hij giechelt gesmoord.

'Hou hem recht!' beveelt Chad.

'Wat?'

'Ik zei: hou dat vervloekte ding récht!' Chad duwt een metalen splitpen door een spleet in de balk. De buitenste wanden van het enorme paviljoen van tentdoek sidderen in de herfstwind, wat een rommelend geluid maakt, en andere tieners haasten zich met kleinere steunpalen naar de hoeken.

Wanneer de circustent vorm krijgt en Chad door de brede opening in een van de uiteinden van de tent uitzicht krijgt op de open plek, staat hij naar het geplette bruine onkruid van het grasland te staren, voorbij de auto's met hun kap op, voorbij de groepjes moeders met kinderen, die op de grond hun schamele voorraden bessen en uit automaten geplunderde overblijfselen tellen, voorbij het zestal van aardse bezittingen uitpuilende pick-ups.

Even staren Chad en de grote zwarte vent zo'n dertig meter verderop elkaar aan. Hij staat vlak bij de noordhoek van het terrein op wacht bij Lilly Caul, als een reusachtige uitsmijter bij een of andere openluchtclub. Chad kent Lilly van naam, maar dat is het ook wel zo'n beetje. Veel meer weet hij niet over die meid, behalve dan dat ze 'een of andere vriendin van Megan' is, en over de grote man weet hij nog minder. Chad verkeert al weken in de nabijheid van de reus, en hij kan zich zijn naam niet eens herinneren. Jim? John? Jack? Eigenlijk weet Chad ook niets over al die andere mensen, behalve dan dat ze allemaal behoorlijk wanhopig en bang zijn, en dat ze om discipline schreeuwen.

Maar Chad en de grote zwarte vent wisselen nu al een tijdje beladen blikken uit. Om elkaar in te schatten. Om elkaar de maat te nemen. Ze hebben nooit een woord met elkaar gewisseld, maar Chad

heeft het gevoel dat hij uitgedaagd wordt. De grote man zou Chad in een gevecht van man tot man waarschijnlijk wel kunnen hebben, maar zover zou Chad het niet laten komen. Hoe groot je bent maakt een .38mm-kogel niet uit, waarvan er een handig is doorgeladen in de met staal beklede Smith & Wesson Model 52, die Chad op zijn rug achter de brede Sam Browne-riem heeft gestoken.

Maar op dit moment overbrugt een onverwachte energie de vijftig meter tussen de twee mannen als een bliksemstraal. Lilly zit nog steeds op haar hurken voor de zwarte man en slaat er woedend op los tegen tentharingen, maar er glinstert ineens iets duisters en veront-rustends in de blik van de zwarte man terwijl hij Chad aanstaart. Het besef dringt al snel stapsgewijs tot hem door, zoals een elektrisch netwerk dat opstart.

Later zullen de twee mannen onafhankelijk van elkaar tot de conclusie komen dat ze, samen met alle anderen, op dat moment twee zeer belangrijke zaken over het hoofd hadden gezien. Ten eerste had het lawaai van het opzetten van de grote tent op de open plek het afgelopen uur lopers aangetrokken. En ten tweede, en misschien wel belangrijker: het terrein had te kampen met één enkele, ernstige te-kortkoming.

In de nasleep van de aanval zullen de twee mannen ieder voor zich en met veel ergernis beseffen dat elk natuurlijk geluid vanachter de bomen wordt gedempt, gesmoord en bijna onhoorbaar wordt gemaakt door de natuurlijke scheidingswand van het aangrenzende bos, dat tot aan een naburige heuveltop oprijst.

In feite zou er een middelbareschoolkapel over de top van dat plateau voorbij kunnen komen, en geen van de inwoners zou het horen voordat de bekkens vlak voor zijn neus tegen elkaar werden geslagen.

Lilly Caul is zich nog een paar heerlijke minuten lang niet bewust van de aanval, ondanks het feit dat er nu in rap tempo van alles om

haar heen gebeurt. Het geluid van kletterende hamers en stemmen wordt verdreven door verspreid gillende kinderen. Lilly blijft boos haringen in de grond slaan en hoort niet meer dan gespeel in de uitroepen van de kleintjes, tot het moment dat Josh haar bij de nek van haar sweatshirt vastgrijpt.

‘Wat...’ Lilly schrikt op. Ze draait zich om en kijkt de grote man met toegeknepen ogen aan.

‘Lilly, we moeten...’

Josh heeft het eerste gedeelte van zijn zin nog maar amper uitgesproken, of er komt een kleine vijf meter verderop een duistere gedaante vanuit de bomenrij aan stuntelen. Josh heeft geen tijd om weg te rennen, geen tijd om Lilly te redden, hij heeft alleen maar tijd genoeg om de hamer uit de hand van het meisje te rukken en haar weg te duwen, zodat ze in veiligheid is.

Lilly valt om en rolt haast instinctief weg voordat ze zich oriënteert en overeind komt, een gesmoorde schreeuw achter in haar keel.

Het probleem is dat het eerste lijkt dat de open plek op strompelt door nog twee wezens gevolgd wordt. Het is een lange, bleke looper in een smerig ziekenhuisschort, die een halve schouder mist. De strengen van zijn spierpezen trillen als wormen. Hij wordt gevolgd door een vrouw en een man, elk met een gapend gat als mond, met bloedeloze lippen waarvan zwarte gal druipt. Hun ogen zijn als knopen: gefixeerd en wezenloos.

Het drietal rolt voort met hun kenmerkende spastische manier van lopen, met happende kaken, de lippen opgetrokken van zwart geworden tanden als van piranha's.

In de twintig seconden die de drie lopers erover doen om Josh te omsingelen, ondergaat het tentenstadsje een snelle en ingrijpende verandering. De mannen pakken hun eigengemaakte wapens, en zij die een vuurwapen hebben, grijpen omlaag naar hun geïmprovi-

seerde holsters. Een paar brutalere vrouwen gaan op zoek naar kleine balken, hooihaken, hooivorken en roestige bijlen. De oppassers stouwen hun kleine kinderen gehaast in auto's en vrachtwagencabines. Gebalde vuisten rammen deurvergrendelingen naar beneden. Achterop worden laadkleppen met een klap omhooggetrokken.

Vreemd genoeg neemt het sporadische geschreeuw van vooral kinderen en een paar bejaarde vrouwen, van wie onduidelijk is of ze in een vroeg stadium van seniliteit verkeren, snel af. Het maakt plaats voor de griezelige kalmte van een drilteam of een provisorisch burgerleger. Binnen die twintig seconden zorgt de noodzaak om zich te verdedigen ervoor dat de verraste geluiden al snel overgaan in geluiden van walging en woede, die tot gecontroleerd geweld gekanaliseerd worden. Deze mensen hebben dit eerder gedaan. Wat je ziet is het resultaat van een leercurve. Enkele gewapende mannen verspreiden zich over de buitenranden van het kamp. Ze zwaaien kalmpjes met hamers, duwen patronen in het staartstuk van hun jachtgeweer en houden van wapenbeurzen gestolen pistolen of roestige familievolvers in de aanslag. Het eerste schot dat opklinkt is de droge knal van een .22 Ruger, zeker niet het krachtigste wapen, maar wel accuraat en eenvoudig in gebruik. Het schot blaast dertig meter verderop de bovenkant van de schedel van een dode vrouw weg.

De vrouw is amper uit de bomenrij verschenen, voordat ze op de grond in elkaar zakt in een soort doop van olieachtig hersenvocht, dat in dikke stroompjes over haar lichaam omlaag stroomt. Deze afrekening vindt in de zeventiende seconde van de aanval plaats. Na twintig seconden begint alles zich in rapper tempo te ontvouwen.

Op de noordhoek van het stuk land komt Lilly Caul automatisch in beweging en gaat ze met de langzame, stijve kronkelbewegingen van een slaapwandelaar op de ballen van haar voeten staan. Haar instinct neemt het over, en ze merkt dat ze haast in een reflex achteruit van Josh wegloopt, die al snel door drie lijken omsingeld is.

Hij heeft één hamer. Geen vuurwapen. En drie rottende monden vol zwarte tanden om zich heen, die steeds dichterbij komen.

Hij draait zich om naar de dichtstbijzijnde zombie, terwijl de overige mensen in het kamp zich verspreiden. Josh ramt het scherpe uiteinde van de hamer door de slaap van de man met het ziekenhuisschort. Het krakende geluid doet denken aan het losscheuren van ijsklontjes uit hun bakje. Er spuit hersenweefsel op, en onder druk staande verrotting ontsnapt met een hoorbare zucht uit het gat, terwijl de voormalig intern verpleegde patiënt in elkaar zakt.

De hamer blijft steken, en wanneer de looper tegen de grond gaat, wordt hij uit Josh' grote hand gerukt.

Op hetzelfde moment verspreiden andere overlevenden zich naar alle hoeken van de open plek. Aan het andere uiteinde van de bomenrij begint Chad met zijn met staal beklede Smith te schieten, en hij raakt de oogkas van een spichtige oude man die een halve kaak mist. De dode bejaarde tolt rond in een nevel van ranzige lichaamssappen en tuimelt in het hoge onkruid. Achter een rij auto's krijgt een grommende vrouw een tentstok door haar mond naar binnen gestoken, zodat ze aan de stam van een wintereik wordt vastgeprikt. Aan de oostgrens van het grasland slijt een bijl een rottende schedel met hetzelfde gemak als je een granaatappel zou halveren. Twintig meter verderop verpulvert een schot met een jachtgeweer het gebladerte en ook de bovenhelft van een weggrottende voormalig zakenman.

Aan de overkant van het stuk land loopt Lilly Caul nog altijd achterwaarts weg van de hinderlaag rondom Josh. Ze trilt en schokt op haar benen van het kabaal van de slachtpartij. De angst prikt als naalden overal op haar huid, doet haar adem stokken en neemt bezit van haar geest. Ze ziet dat de grote man nu op zijn knieën zit en naar de hamer graait, terwijl de twee andere lopers zich als spinnen over het gevallen tentdoek naar zijn benen haasten. Een tweede hamer ligt net buiten zijn bereik op het gras.

Lilly draait zich om en vlucht.

Ze doet er minder dan een minuut over om de afstand tussen de buitenste rij tenten en het midden van het weiland te overbruggen, waar een twintigtal zwakkere zielen bij elkaar is gekropen tussen de kratten en de voedselvoorraad, die onder de gedeeltelijk opgezette circustent zijn opgeslagen. Men heeft een paar voertuigen gestart, die nu in koolmonoxidewolken naast het dicht opeengepakte groepje komen staan. Achter op een dieplader bewaken gewapende mannen de vrouwen en kinderen, terwijl Lilly ineengedoken achter een zwaar beschadigde vrachtwagen met staande uitlaten gaat zitten. Ze haalt hijgend adem en heeft kippenvel van de schrik.

Zo blijft ze zitten zolang de aanval duurt, met haar handen over haar oren. Ze ziet niet hoe het Josh vlak bij de boomgrens lukt de in het geveld kadaver verankerde hamer met zijn hand te omklemmen en hem op het allerlaatste moment los te krijgen, zodat hij ermee kan uithalen naar zijn dichtstbijzijnde belager. Ze ziet niet hoe de stompe kant van de hamer de mannelijke zombie tegen zijn onderkaak treft, en dat de helft van de rottende schedel in duigen wordt geslagen door de enorme kracht van zijn uithaal. En Lilly mist ook het laatste gedeelte van de strijd. Ze is er geen getuige van dat de vrouw bijna haar zwarte snijtanden in Josh' enkel weet te zetten, voordat ze met een grote schep op haar achterhoofd wordt geslagen. Enkele mannen hebben Josh op tijd bereikt om met de laatste zombie af te rekenen, en Josh rolt opzij. Hij is ongedeerd, maar toch trillerig van de adrenaline en de schrik, omdat het maar nét aan was geweest.

De complete aanval, die nu bedwongen is en wegsterft in een zacht gegons van dreinende kinderen, druipende lichaamssappen en ontsnappende ontbindingsgassen, heeft niet meer dan honderdtachtig seconden geduurd.

Wanneer ze de stoffelijke resten later naar een drooggevalen beekbedding ietwat zuidelijker slepen, tellen Chad en zijn mede-

alfamannetjes bij elkaar vierentwintig lopers; zonder meer een beheersbaar dreigingsgevaar... voorlopig tenminste.

'Jezus, Lilly, waarom zet je het niet van je af en bied je hem niet gewoon je excuus aan?' De jonge vrouw, die Megan heet, zit op een deken buiten de circustent en staart naar het onaangeroerde ontbijt voor Lilly's neus.

De zon is net opgekomen, bleek en koud in de heldere lucht, voor weer een nieuwe dag in het tentenstadje. Lilly zit voor een gehavende Coleman-brander oploskoffie uit een kartonnen bekertje te drinken. De gestolde restanten van gevriesdroogde eieren liggen nog steeds in het kampeernetje, terwijl Lilly de schuldbeladen overpeinzingen van een slapeloze nacht van zich af probeert te zetten. In deze wereld is er geen rust voor vermoeide mensen óf voor lafaards.

Overall rond de grote, gescheurde circustent, die nu volledig opgezetz is, gaat de gonzende bedrijvigheid van de andere overlevenden gewoon door, bijna alsof de aanval van gisteren niet heeft plaatsgevonden. Door de brede opening aan een van de uiteinden, waarschijnlijk ooit de ingang voor olifanten en clownskarren, brengen mensen klapstoelen en kampeertafels de grote tent in. De buitenwanden van de tent trillen door draaiende winden en wijzigingen in de luchtdruk. In andere delen van het kamp verrijzen meer overkappingen. Vaders verzamelen en inventariseren brandhout, flessenwater, munitie, wapens en blikvoer. Moeders zijn druk met kinderen, dekens, jassen en medicijnen.

Een opletten toeschouwer zou bij nader inzien een nauwelijks verholen element van angst in elke bezigheid zien. Maar het is onzeker welk gevaar de grootste bedreiging vormt: de ondoden of de naderende winter.

'Ik weet nog steeds niet wat ik moet zeggen,' mompelt Lilly uiteindelijk, en ze neemt een slokje van haar lauwwarde koffie. Haar

handen trillen nog altijd. Er is achttien uur verstreken sinds de aanval, maar Lilly schaamt zich nog steeds rot. Ze vermijdt het contact met Josh en blijft op zichzelf, omdat ze ervan overtuigd is dat hij het haar kwalijk neemt dat ze hem aan zijn lot heeft overgelaten. Josh heeft wel een paar keer geprobeerd met haar in gesprek te komen, maar ze kon het niet aan en vertelde hem dat ze ziek was.

‘Wat valt er te zeggen?’ Megan graaft in haar spijkerjack naar haar kleine eenpersoonspijp. Ze drukt een minuscuul plukje wiet in het uiteinde en steekt het aan met een Bic-aansteker, waarna ze een stevige haal neemt. De vrouw van achter in de twintig heeft een olijkleurige huid en loshangende, met henna gekleurde krullen, die een smal, sluw gezicht omlijsten. Ze blaast de groene rook kuchend uit. ‘Ik bedoel: moet je die vent zien, hij is enorm.’

‘Wat heeft dat er in hemelsnaam mee te maken?’

Megan grijnst. ‘Die vent ziet eruit alsof hij wel voor zichzelf kan zorgen, wil ik alleen maar zeggen.’

‘Dat heeft er niets mee te maken.’

‘Ga je met hem naar bed?’

‘Wat?’ Lilly kijkt haar vriendin aan. ‘Meen je dat nu echt?’

‘Het is een simpele vraag.’

Lilly schudt haar hoofd en slaakt een zucht. ‘Daar ga ik geeneens antwoord op...’

‘Dus niet... toch? Lilly, het heilige boontje. Braaf tot het bittere einde.’

‘Wil je ophouden?’

‘Maar waarom eigenlijk?’ Megans grijns verandert in een spottende glimlach. ‘Waarom ben je er niet bovenop geklommen? Waar wacht je op? Dat lijf... die enorme armen van hem...’

‘Hou op!’ reageert Lilly kwaad, terwijl er een scherpe, spijtigende pijn achter de brug van haar neus opkomt. Haar gevoelens liggen dicht aan de oppervlakte, en ze begint weer te trillen. Het volume